

przy udziale pp.: Delegatów Min. S. Z., Min. W. R. i O. P., Funduszu Kultury Narodowej i Biblioteki Narodowej.

W tym beznadziejnym stanie rzeczy I. F. C. zwrócił się do firmy Breitkopf i Härtel listem z dnia 9 IV 36 r. o udzielenie mu opcji i listem z dnia 14 IV 36 r. od powyższej firmy uzyskał takową.

Będąc w posiadaniu opcji Breitkopfa i Hartla, Zarząd zwrócił się do Min. W. R. i O. P. w osobie wicemin. Jerzego Ferek-Błęszyńskiego z propozycją, aby kwotę potrzebną na zakupienie zbioru autografów Chopina uzyskać z sum zamrożonych i należnych Polsce od Niemiec (m. in. kolejom polskim za tranzyty przez terytorium Polski). Propozycja Instytutu przedstawiona przez prezesa i delegację I. F. C. uzyskała gorące przyjęcie i całkowite poparcie wicemin. J. Ferek-Błęszyńskiego.

W międzyczasie obiekt kupna został uzupełniony przez dodatkową ofertę kilkudziesięciu przedmiotów chopinowskich.

W tym stanie rzeczy Zarząd I. F. C. spowodował zwrócenie się Min. W. R. i O. P. do Prezydium Rady Ministrów i do Min. Komunikacji, do którego należały zamrożone sumy oraz Min. Skarbu o przyznanie kwoty Mk. niem. 115 000 na zakup autografów Chopina.

Dzięki poczynionym wysiłkom, a przede wszystkim osobistej i ustawicznej interwencji wicemin. J. Błęszyńskiego, kwota potrzebna na zakup autografów została przyznana przez wszystkie instancje i przekazana przez Bank Polski, Ambasadzie Rz. P. w Berlinie. Przeszkody ze strony Rzeszy Niemieckiej zostały usunięte w drodze porozumienia przez Ambasadę R. P.

Pozostawały formalności sprowadzenia zakupionych autografów, do której to czynności Min. W. R. i O. P. wydelegowało swego eksperta.

Ekspert dr J. Pulikowski podał w wątpliwość autentyczność niektórych autografów.

W tych warunkach, Radca Ambasady R. P. Z. Gawroński, przeprowadził dodatkowe układy z firmą Breitkopf i Härtel i suma szacunkowa wszystkich obiektów chopinowskich została zredukowana do kwoty Mk. 100 000.—

W ten sposób plan zakupu największego zbioru autografów Chopina dla Polski, został zrealizowany. Instytut spełnił powierzoną mu misję, wykonując jednocześnie jeden z głównych swych celów przez uzyskanie wielkiej podstawy pod przyszłe muzeum chopinowskie.

Sprawy wydawnicze rozwijały się w następujący sposób:

Instytut przystąpił do wydawnictwa czasopisma „Chopin”, którego pierwszy zeszyt ukazał się w druku dnia 3 VI br. Prace redakcyjne prowadziła dr B. Keuprulan-Wójcik i prof. Leopold Binental. Czasopismo jest poświęcone wszelkim zagadnieniom w zakresie chopinoznawstwa. W pierwszym numerze specjalnie jest uwzględniona twórczość dziecięca Chopina i Żelazowa Wola.

Niezależnie od powyższego Instytut przystąpił do najpoważniejszego i najcięższego swego zadania: wydawnictwa całości dzieł Chopina.

Ze względu na propagandowy charakter projektowanego wydawnictwa, Instytut zwrócił się do I. J. Paderewskiego z prośbą o objęcie przez niego redakcji. Korespondencję z I. Paderewskim prowadził prezes Instytutu, a bezpośrednie rozmowy — upoważniony przez zarząd prof. J. Turczyński.

Po dłuższych pertraktacjach I. Paderewski wyraził zgodę na podjęcie się tej pracy i wręczył prof. Turczyńskiemu dokładny tekst karty tytułowej, której treść niżej podajemy:

Fryderyk Chopin
Tom I.

Wydanie zbiorowe dzieł, wg pierwotnych rękopisów, przejrzane i zaaprobowane przez I. J. Paderewskiego.

Przygotowane do druku przez specjalną komisję I. F. C. pod przewodnictwem prof. Józefa Turczyńskiego przy współudziale dr L. Bronarskiego i dr B. Keuprulan Wójcik.

Nakładem I. F. C., Warszawa.

W związku z powyższym I. F. C. zredagował i zawarł umowy z osobami wymienionymi przez I. Paderewskiego.